

A est consolationis iuxta cursum huius Mundi, vt agnoscant felicitatem suam, quam habent in Domino, seseque ex ea solentur in hoc seculo. Ita monet & Apostolus Philip. 4. Gaudete in Domino semper: iterum dico, gaudete.

Quisquis isto gaudio præditus est, is vt in Domino tantum exultat, ita nulla re, quæ in hoc Mundo suspicitur, delectatur. Qui verò vel bonis vel honoribus vel alijs terrenis delicijs afficitur, hoc ipso declarat se non gaudere in Domino, sed magis in donis illius: idque non diutius, quam donec copia adfuerit illis frui.

Emphasis huius gaudij notanda est, in eo quòd non simpliciter ad gaudium, sed etiam ad exultationem spiritus, quæ est apertius gaudij indicium, imò & ad iubilationem: id est, apertissimam exultantis animi notam, excitat iustos ac rectos corde. Tanta scilicet est piorum felicitas, talem habere Dominum.

PSALMVS XXXIII.

ARGVMENTVM PSALMI.

Habet iste Psalmus adhortationem ad laudandum Deum omnium planissimam, commemoratione cum fidei ac bonitatis Dei, tum potentia & prouidentia illius illustratam. Et quoniam versu tertio iubet cantare Domino canticum nouum, apparet factum eum esse ad celebrandum insigne aliquod, & peculiare Dei beneficium.

EXULTATE iusti in Domino, rectos decet laus.

2. Celebrate Dominum in cithara, in nabo decachordo psallite illi.

3. Cantate ei canticum nouum, bene psallite cum iubilatione.

Satis conueniunt omnia.

His tribus versibus admonet, & excitat iustos & rectos corde, primum ad exultationem spiritus in Domino, deinde & ad laudandum Deum. Vbi videre est, hunc Psalmum id habere in principio, quòd præcedens habet in fine.

Primum, quòd nominatim dicit *rectos decere laudem*: id est, rectis hoc competere, vt laudent Deum. Vbi admonemur, non esse cuiusuis laudare Deum, sed tantum rectorum. Hac de re vide Psal. 22. ibi: Timentes autem Dominum glorificate eum. Huc etiã pertinet, quòd adhortationi laudis præmittit exultationem spiritus in Domino. Nequit enim verè laudare Dominum, nisi cuius spiritus exultat in Domino, & ad laudandum Dominum sensu bonitatis illius excitatus est. Sic & beata virgo Lucæ 2. glorificationem Dei & exultationem spiritus coniungit.

Alterum est, quòd meminit instrumentorum musicorum. Quis fuerit horum vsus apud veteres, & quis sit abusus apud Pontificios, vide hoc loco apud Felinum.

Tertium est, quòd iubet cantare Domino canticum nouum. Admonemur, vt singula Dei beneficia recti laude & hymno celebremus & extollamus, posteritatiq; consecremus. Fuit & hic mos apud veteres pios. Hodie canticis facta turpia amatorum ac bellatorum celebrantur.

4. Quoniam rectum est verbum Domini & omne opus eius in fide,

5. Diligit iustitiam & iudicium, bonitate Domini plena est terra.

Diligit iustitiam & iudicium.] Ebr. אהב צדקה ודין. Græc. & vulg. Lat. Diligit misericordiam & iudicium: Sic legit & Arabs, & Augustinus. Reliqui vertunt: Diligit iustitiam & iudicium.

Secundo loco incipit causas reddere, quare debeant iusti & recti exultare in Domino, illiq; laudes canere. Et prima ratio sumpta est à veritate, fide, iustitia & bonitate Dei. Veritatem Dei commendat, dicens: Quoniam rectum est verbum Domini: hoc est, Quicquid pollicetur Dominus, quicquid loquitur, integrum est, sincerum est, fraude caret, Fidem eius commendat in eo, quòd dicit: Et omne opus eius in fide: id est, Quicquid facit, fideliter facit. Iustitiam prædicat, dicens: Diligit iustitiam & iudicium: Non satis habet dicere, Iustus est, iudicium & iustitiam facit: sed, Diligit iustitiam, inquit, & iudicium, vt non solum facta Dei, sed & ingenium illius commendat. Quidam hoc interpretantur ita, vt intelligendum sit, Deum iudicium & iustitiam in alijs diligere: id est, exquirere ab alijs. Hoc quoque verum est. Sed Dauid hinc ea prædicat, quæ ingenium Dei comendant, & ad laudandum Deum incitant. Nò autem propriè facit ad laudem cuiusquam, si dicatur ab alijs exigere, vt iusti sint: sed magis, si dicatur ipse iustitiam & iudicium sectari & præstare. Bonitatem Dei extollit, cum dicit: Bonitate Domini plena est terra. quibus verbis non simpliciter dicit, Deum bonum esse: sed magis abundantiam bonitatis illius prædicat, quæ tanta sit, vt terra sit illius declaratione & vbertate repleta: hoc est, nusquam non in oculos mortalium bonitas Dei abundantissima incurrit. Itaque Dauid his duobus versibus non aliter Deum commendat, quam si quis instituatur hominis alicuius laudes de prædicare, atque hunc prædicet, quàm rectus ac verus in verbis, quàm fidus in opere, quantus amor iustitiæ, quàm bonitate illius omnia circumquaque referta sint. Hoc quid esset, aliud quàm omnibus mortalibus talem hominem cupere quàm commendatissimum, amabilem & laudabilem reddere?

Quid ex ista commendatione Dei simul & sequenti notandum sit, Psalter ipse tradet versibus 20. & 21. Nisi quòd præterea expendendum est aureum illud dictum, quòd bonitate Domini plenam esse terram: id est omnia circumquaque diuinam bonitatem prædicare, & in oculos mortalium ingerere dicit. 1. Quia in re deploranda est nostra cæcitas, qua & non obseruata bonitate hac Dei, ad auaritia

VERS. I.

LECTIO.

Vide Ps. 98.

EXPLA-

NATIO.

OBRRER.

I.

Potest etiam

hic obseruari,

quòd ad can-

tandū inci-

tat eos, quos

iubet laudare

Dñm. Nam

ita solet spiri-

tus exultans

in Deo in can-

tici erumpere.

Sic Iacobi

vlt. Bono ani-

mo quisquã

est, canter.

LECTIO.

Vers. 5.

EXPLA-

NATIO.

Vers. 4.

Vers. 5.

OBSSER.

C tiam